

Debreceni Ítéltábla

Bf.II.672/2021/9.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2022. április 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2021. szeptember 6. napján kihirdetett 18.B.18/2020/44. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott születési helye helyesen: lakóhelyének irányítószáma pedig: 3518.

A másodfokú eljárásban 7.200 (hétezer-kettőszáz) forint vádlottat terhelő bünygyi költség merült fel.

A másodfokú végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Miskolci Törvényszék a 18.B.18/2020/44. számú ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban Btk.) 164.§ (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat]. Ezért öt 3 év 6 hónap szabadságvesztés büntetésre, mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg azzal, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A törvényszék elrendelte a Miskolci Járásbíróság 13.Bpk.2122/2018/3. számú büntetővégzésével jogerősen kiszabott 1 év fogházbüntetés végrehajtását, és döntött az eljárás során lefoglalt bűnjelek jogi sorsáról. A magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 408.411.- Ft bünygyi költség megfizetésére.

[2] Az ítélet ellen a tárgyaláson ... vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében fellebbeztek, melyet nem indokoltak.

[3] Az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

[4] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.374/2021/2. számú átiratában a fellebbezéseket nem tartva alaposnak, a bűnösségi körülmények pontosítása után – tanácsulésen történő elbírálás mellett – az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[5] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet elleni fellebbezések elbírálására a Büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tűzött ki.

[6] A védő a bírósághoz 2022. április 11. napján érkezett beadványában írásban tárgyalás tartását kérte és tanúk kihallgatására tett indítványt, egyebekben elsődlegesen felmentést, másodlagosan pedig eltérő jogi minősítés mellett a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

[7] A nyilvános ülésen – amelyen az ügyész nem kívánt jelen lenni – a védő fenntartotta írásbeli indítványát.

[8] A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált. Ennek megfelelően az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki és milyen okból fellebbezett (teljes revízió). A Be. -ben főszabály a teljes körű felülbírálat, azonban a törvény a korlátozott fellebbezéshez igazodva megteremti a részleges revíziót is büntetőjogi főkérdésekben (pl. szankció). Jelen esetben a védelmi fellebbezések elsődlegesen felmentésre irányultak, így a megállapított tényállást és a bűncselekmény minősítését is támadták, ezért a korlátozott felülbírálatnak eljárási akadálya volt, ami kötelezően teljes revíziót vont maga után.

[9] A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le. Nem vétett sem abszolút eljárási szabálysértést [Be.608. § (1) bekezdés a-f) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be.609. § (1), (2) bekezdés], amely az érdemi felülbírálatot kizárná, vagy amelynek kiküszöbölésére bizonyítást kellene felvenni. Ilyenre a védelmi perorvoslatok nem is hivatkoztak.

[10] A törvényszék a Be.163. § (1), (2), (3) bekezdésében írt ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és alapvetően megalapozott tényállást [Be.561. § (3) bekezdés c) pont] állapított meg, amely csak a vádlott előéleti adataival kapcsolatban volt kissé pontatlan [Be.561. § (3) bekezdés b) pont]. A megalapozatlanság csak részbeni, amit a másodfokú bíróságnak ki kellett küszöbölnie. A bizonyítást igénylő tények a történeti tényállás részét alkotják, ezért azok hiányossága megalapozatlanságnak minősül. A jelen ügyben teljes volt a felülbírálat, így csak elvi jelentősége van, de szükséges a kiemelés, mert a korlátozott felülbírálatnál e tények kötöttek, és a másodfokú eljárásban még hibás megállapításuk esetén sem orvosolhatók. Ezzel szemben a vádlottak személyi körülményeire, korábbi büntetéseire vonatkozó, elsősorban nem bizonyítást, hanem megállapítást igénylő tények nem a történeti tényállás részei, ezért kötöttség nélkül módosíthatók (Kúria Bfv.I.611/2019/10.).

[11] Az ítéltábla ezért a Be.593. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében, az ügyiratok tartalma alapján a tényállás részének nem minősülő, de az ítélet részét képező személyi körülményeket azzal egészíti ki, hogy a vádlott hét kiskorú gyermek eltartásáról

gondoskodik, valamint a korábbi büntetéseket érintő tények tekintetében azzal pontosítja, hogy a Miskolci Járásbíróság 2013. szeptember hó 24. napján jogerőre emelkedett 22.Bk.2117/2013/3. sorszám alatti ítéletének kelte *2013. szeptember 09.*, a cselekmény elkövetési ideje: *2013. június 14.* napja, míg a Miskolci Járásbíróság 13.Bpk.2122/2018/3. sorszám alatti büntetővégzésével elbírált cselekmény elkövetési ideje: *2018. szeptember 08. napja.*

[12] Az elsőfokú bíróság a vádlott részbeni tagadásával szemben az eljárás során beszerzett és a tárgyalás anyagává tett személyi, okirati bizonyítékokat, továbbá az igazságügyi szakértői véleményeket okszerűen, a logika törvényei szerint, kifogástalanul értékelve kétséget kizáró módon állapította meg, hogy terhelt bántalmazta úgy a sértettet, hogy – az általa tagadott – rúgás következtében kialakult bal oldali légmell miatt közvetve életveszélyes állapotba került.

[13] A felmentésre irányuló védelmi fellebbezések a bizonyítékok törvényes értékelésének támadásán keresztül vitatták a tényállás megalapozottságát, ezért az eljárási törvény kizáró rendelkezése folytán eredményre nem vezethettek, hiszen egyértelműen az elsőfokú bíróság mérlegelését támadták.

[14] A tények megállapítása elsődlegesen az elsőfokú bíróság feladata. A Be.591. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan. A Be.592. §-a írja le a megalapozatlansági okokat. Az (1) bekezdés szerint az elsőfokú bíróság ítélete akkor teljes egészében megalapozatlan, ha nem állapít meg tényállást, vagy a tényállás teljes egészében felderítetlen. Jelen ügyben ez fel sem merülhet. A Be.592. § (2) bekezdése szerinti részleges megalapozatlanságról sem beszélhetünk, mivel a tényállás teljes körű, az a bizonyítást érintő iratok tartalmával összhangban áll, és részbeni felderítetlenség, továbbá helytelen következtetés sem érhető tetten.

[15] A törvényszék a bizonyítékok értékelése során mérlegelési hibát nem vétett, indokolási kötelezettségét is megfelelően teljesítette. Nem került meg a sértett vallomásai kapcsán az elszenvedett sérülések keletkezési mechanizmusa kapcsán feltárható ellentmondást sem, ami az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján megnyugtatóan tisztázható volt, miszerint a sértett a mellkasi sérülését nem az ágynak esés, hanem a rúgás következtében szenvedte el. A sértett és egyéb tanúk vallomásai, az okirati és egyéb bizonyítási eszközök, valamint a szakértői vélemények egymást alátámasztották, a vádlott cselekvőségét a terhére rótt bűncselekményben kétséget kizáró módon bizonyították. Mindezek miatt az ítéltáblának a tényállás felülmérlegelésére törvényes lehetősége nem volt.

[16] Mivel az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és megalapozott tényállást állapított meg, az a Be. 591. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a teljeskörűen felderített tényállás az iratok tartalmával összhangban áll, téves ténybeli következtetés nem volt tetten érhető, következésképpen a törvényesen lefolytatott bizonyítási eljárást követően az elsőfokú bíróság a tényállást hibamentesen, valósághűen állapította meg, ami kizárja a megalapozatlansági ok rögzítését és a vádlott bűnösségére vont következtetés is okszerű, cselekménye minősítése az anyagi jogi szabályoknak megfelelő volt.

[17] Az emberi testnek vannak olyan részei, amelyek önmagukban életfontosságú szervek, vagy ilyeneket tartalmaznak, és ilyenek minősül a fej és a mellkastájék is. Az ezeket ért támadások általában a sértett azonnali vagy rövid idő alatt bekövetkező, esetleg csak műtéti úton elhárítható halálához vezethetnek, így indokoltan állapította meg a törvényszék, hogy a vádlott szándéka testi sértés okozására irányult, az eredmény tekintetében pedig a következményekbe belenyugodott. Tudattartamát vizsgálva tehát megállapítható, hogy a testi épség megsértése kapcsán egyenes szándékkal, míg az életveszélyes eredményre nézve eshetőleges szándékkal cselekedett.

[18] A törvényszék a védelmi bizonyítási indítványok elutasítását meggyőző érvekkel, helytállóan indokolta meg, az ítéltábla sem látott alapot a bizonyítás kiegészítésére, így a védelem által megismételt bizonyítási indítványt a nyilvános ülésen elutasította.

[19] A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság nagyrészt helyesen vette számba, e körben az indokolás annyi pontosítást igényel – a főügyészségi álláspontnak megfelelően –, hogy az indulati állapotban történt elkövetés nem, ugyanakkor a sértetti közrehatás enyhítő körülményként értékelhető, a vádlottnál fennálló személyiségzavar pedig enyhítő körülményként nem vehető figyelembe, mivel az a cselekmény szempontjából korlátozó tényezőként nem értékelhető. A Kúria 56. BK vélemény II./4. pontja szerint csak az lehet enyhítő körülmény, ha az elkövető elmeműködésének valamely sajátossága a bűncselekmény elkövetését megkönnyíthette, ilyenre azonban jelen ügyben nincs adat.

[20] A kiszabott büntetés neme és mértéke is megfelel a bünteteskiszabási elveknek. A középértéket el nem érő 3 év 6 hónap szabadságvesztés büntetés nem túl szigorú, lényeges enyhítésére az ítéltábla nem látott alapot, ezért a fellebbezések az enyhítést célzóan sem vezethettek eredményre.

[21] Törvényesen rendelkezett az elsőfokú bíróság az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező járulékos kérdésekről, a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatáról, a vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóságáról, a korábbi felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásáról, a lefoglalt bűnjelekről, a sértett polgári jogi igényéről.

[22] A másodfokon eljáró ítéltábla a Be. 613.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről.

[23] Az ítéltábla a kifejtettekre tekintettel a fellebbezések alaptalansága miatt az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

[24] Az ítéltábla a másodfokú eljárásban a kirendelt védő részvételével kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Dr. Gömöri Olivér sk. a tanács elnöke, Dr. Horváth Péter sk. előadó bíró, Dr. Toma Attila sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 18.B.18/2020/44. számú ítélete a másodfokú határozat által a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2022. április 11.

Dr. Gömöri Olivér sk.
a tanács elnöke